

Zvierací záchranári

Starostlivá veverička

Zuzana Pospíšilová
Ilustrácie Zuzana Šlánská

Skutočné príbehy z našej prírody

FRAGMENT

Zvierací záchranári

Starostlivá veverička

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová

Zvierací záchranári – Starostlivá veverička – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Zvierací záchranári

Starostlivá veverička

Napísala Zuzana Pospíšilová

Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

Škoda, že nemáme psíka

„Môžem si ešte zobrat?“ spýtal sa Ondřík. Dnes mali na večeru dukátové buchtičky s vanilkovým krémom, ktoré má veľmi rád.

„No už len trochu, aby si nemal na noc ťažký žalúdok,“ s úsmevom odpovedala mamička. V skutočnosti však bola rada, že mu tak chutí.

„Škoda, že nemáme psíka,“ povzdychol si Ondřík s plnými ústami.

Mama len pokrčila plecami a vstala, aby v dreze umyla svoj prázdny tanier. „Kto by sa o psíka staral, keď sme celý deň preč? Ja som v práci a ty chodíš do školy.“

„Tak by som si ho brával so sebou,“ odvetil Ondřík, aby mamičku podpichol.

V skutočnosti veľmi dobre vedel, že zvieratá do školy nepatria. Jurko si raz zobral do školy morča a dostal za to poznámku.

Mamina len pokrútila hlavou. „Keby sme bývali v dome so záhradou, pes by mohol behať vonku, ale v byte je to so psom ťažšie. Treba s ním pravidelne chodiť von, kŕmiť ho, česať a vodiť k veterinárovi na očkovanie.“

„Ja viem,“ smutne poznamenal Ondřík, no neprestal snívať o štvornohom kamarátovi. Chcel by takého, akého nemá nikto iný. Aby bol niečím výnimočný. Napríklad, že by vedel lietať alebo by v lese vyňuchal huby a potom by ich zbieranie bolo jednoduchšie.

Keď pomyslel na huby, spomenul si na babičku a dedka. Majú chatu v Javorníkoch a niekedy ho tam zvyknú brávať so sebou. Možno by psa mohol mať tam, keď nemôže byť v byte. Bol úplne ponorený do svojich myšlienok a ani si nevšimol, že všetko zjedol.

„Teraz šup-šup do kúpeľne a potom rovno do postele! A vyber si, čo budeme čítať,“ povedala mu mamička.

Ondřík s mamou milujú knihy a čítajú si každý večer pred spaním. On si vyberie knihu, z ktorej mama prečíta dve rozprávky alebo dve kapitoly a potom za odmenu Ondřík číta mamičke. Aspoň jednu stranu. Je to ich spoločný rituál, na ktorý sa obaja veľmi tešia.

Len čo sa za Ondříkom zavreli dvere na kúpeľni, zazvonil telefón. Odmalička bol zvedavý. Vždy chcel počúvať, s kým a o čom sa mamička rozpráva, ale teraz vôbec nič nepočul. Na chvíľu zaváhal, či sa nemá vrátiť

do kuchyne, napokon si však povedal, že ak sa poponáhľa s čistením zubov, mohol by ešte niečo začuť. A potom sa hneď bude čítať. Napadlo mu, či si aj psy čistia zuby alebo či môžu čítať.

Vedel, že je to hlúposť, ale jeho vysnívaný pes by dokázal úplne všetko.

Keď sa umyl a prezliekol do pyžama, prišla za ním do detskej izby mamina.

„Kto to bol?“ nedočkavo sa spýtal Ondřík.

„Kto bol kde?“ nechápala mamička.

„Kto ti volal?“ spresnil Ondřík.

„Aha, to. Volala babička. Vravela, že by ťa s dedkom budúci týždeň radi vzali na chatu.“

„Vážne?“ potešil sa chlapec. Ani nebol taký nadšený z toho, že pôjde so starými rodičmi na chatu, ako z toho, že zavolali. Pred chvíľou uvažoval o tom, že by mohol mať psa u nich na chate, a vzápätí sa ozvali. Možno sa mu takto splní každé želanie.

„Vraj budete chodiť na huby. Už začali rásť. Tentoraz však s tebou nepôjdem, zostanem doma. Musím chodiť do práce.“

„To fakt?“ spýtal sa Ondřík.

„Bohužiaľ, musím dokončiť správu z poslednej kontroly a vyplniť nejaké formuláre. Na chate to predsa poznáš. Zvládneš to tam aj bezo mňa. No prídem za tebou cez víkend,“ snažila sa ho povzbudiť mama.

„Nie, tak som to nemyslel!“ vzrušene zvolal Ondřík a pre istotu sa na posteli postavil.

„Pred chvíľou som myslel na to, že by som mohol ísť k babičke a dedkovi na chalupu. A že by sme mohli ísť na huby.“

„Teraz si zo mňa robíš žarty, pravda?“ zasmiala sa mamička.

„Nerobím! A to hlavné ešte len príde! Chcel by som mať psa, ktorý bude hľadať huby namiesto mňa. Alebo by mohol vedieť lietať.“

To už sa mamička nahlas rozosmiala. Dostala taký záchvat smiechu, že nemohla prestať.

„Nesmej sa!“ urazene zvolal Ondřík. „Keď sa mi splnili dve želania, pokojne sa mi môže splniť aj to tretie!“

Mama sa prestala smiať a pokývala hlavou. „To naozaj môže! Najprv sa však na to musíš dobre vyspať. Už si si vybral, čo budeme dnes čítať?“

Ondřík priskočil k poličke s knihami. Včera dočítali knihu o Indiánoch. Teraz by to chcelo príbeh o psíkovi, aby bol dobre pripravený, keby sa k nemu skutočne nejakým spôsobom dostal. Nezáleží na tom, ako sa to stane, hlavne keď bude mať psa.

„Čo túto?“ spýtal sa a ukázal mamičke knihu s veľkým psom na obálke.

„Vyzerá zaujímavo,“ uznanlivo pokývala hlavou mama. A prvá bola na rade s čítaním ona...

Výtvarný tábor

Na druhý deň sa Ondřík hneď po prebudení pustil do starostlivého prehládavania svojej izby. Dúfal, že tam nájde psieho kamaráta, po ktorom tak veľmi túžil.

„Čo tam toľko robíš? Rýchlo sa obleč, o štvrt' hodiny musíme vyraziť!“ pripomenula mu mamička.

Dovolenka, na ktorú má v práci nárok, nestačí na celé prázdniny, a tak bol Ondřík počas leta aj u starých rodičov alebo v tábore. Tento rok bude už v druhom. V tomto nespával ako v tom

prvom. Bol to denný prímestský výtvarný tábor zameraný na maľovanie, kreslenie a iné tvorivé činnosti. Na to bol Ondřík veľmi šikovný. Vždy rád zhmotňoval svoje nápady, a preto mal ruky večne špinavé od farieb alebo lepidla a detská izba bola plná najrôznejších obrázkov a iných výtvorov.

„Dnes budeme vyrábať ryby,“ oznámil mamičke, zatiaľ čo si narýchlo obliekal ponožky.

„Len nech to nezmeškáš!“ netrpezlivo ho poháňala.

Ondřík už nemal čas naraňajkovať sa doma za stolom. Musel sa najesť cestou v aute. Do ruky dostal tvarohový koláč a vanilkové mlieko, ktoré sa pije slamkou zo škatuľky.

„Zajtra ťa budem musieť zobudiť aspoň o pol hodiny skôr!“ pohrozila mu mamička a Ondřík zaúpel. Nemal rád skoré vstávanie, ale musel uznať, že potom aspoň viac stihne.

„Na obed budete mať rezeň so zemiakovou kašou,“ oznámila mu mamička, keď došli na miesto a prečítala si jedálny lístok.

„A bude vyklepaný tak tenko ako od teba?“ spýtal sa Ondřík s nádejou v očiach. Nemal rád hrubé rezne.

„To neviem. Skús hneď teraz ráno požiadať pani kuchárku, aby ti ho urobila tenší než ostatným,“ navrhla mu mamička. Potom sa s ním rozlúčila a ponáhľala sa do práce. Už i tak bude niekoľko minút meškať.

Ondřík sa síce hanbil, ale vidina tenkého rezňa bola silnejšia. Zamieril preto do kuchyne za pani kuchárkou. Tú jeho prosba vôbec neprekvapila, sto ľudí sto chutí. Sľúbila mu, že sa bude snažiť, aby na obed dostal ten najtenší rezeň na svete.

„Môžem si prisadnúť?“ oslovila ho Natálka, ktorá dorazila do dielne chvíľku po ňom.

Ondřík sa na chvíľu zamyslel, potom však zavrteľ hlavou a položil svoj batoh na stoličku vedľa seba. „Tu je obsadené.“

Natálka si upravila okuliare na nose a išla si sadnúť na opačný koniec veľkého stola.

K Ondrejovi sa nemohol posadiť ani jeho kamarát z keramickej dielne Marek. Držal totiž miesto pre Nelku. Bola to jeho najlepšia kamarátka už od škôlky. Chodili spolu aj do prvej triedy, ale potom sa s rodičmi odsťahovala a začala chodiť do inej školy. Odvtedy sa vídali len veľmi zriedkavo. Teraz boli spolu aspoň v dennom tábore. Od rána do popoludnia, od pondelka do piatka.

„Tu!“ zavolaľ Ondřík a zamával na Nelku, ktorá sa objavila vo dverách a rozhliadala sa, kam si má sadnúť. Zložil zo stoličky svoj batoh a potom Nelku pozdravil.

„Ahoj!“ usmiala sa naňho a začala z batohu vybaľovať svoje veci.

